

TẾT THA HƯƠNG

Tác giả : Ngọc Thọ

Sáng nay thức dậy, bên tách cà phê đen, ngồi nhâm nhi từng ngụm đắng, tôi lại nhớ nhà.

Tôi nghĩ đến bà con chuNn bị đón Xuân, đang canh ngọn lửa hồng bên nồi bánh tét, bánh chưng hay đang dạo phố chợ hoa sắm sửa trang hoàng, đón nhận ngày lễ cổ truyền của dân tộc. Mai vàng chớm nở, vươn lên sức sống của ngày mới, khoe sắc vàng rực tươi. Tết từng bừng trong lòng người dân Việt nhưng lại mang đến sự ray rức, khắc khoải nhớ nhà cho những người con sống xa quê Mẹ.

Nhớ vô cùng từng hàng me tôi đã đi qua cùng với ngọn gió đùa lay nhẹ hàng lá vào mỗi buổi chiều khi tôi có dịp đi ngang qua khung trời học đường ngày trước. Nhớ lũy tre xanh, con đường làng khúc khuỷu, ruộng lúa hai bên đường cùng những hàng cây ăn trái đón gót chân tôi khi trở về thăm lại Tiền Giang. Nhớ tiếng sóng vỗ rì rào của vùng biển Nha Trang, cùng hàng dương thơ mộng, những buổi chiều dạo quanh bãi cát dưới ánh nắng hiền hòa. Nhớ nét lãng mạn của cao nguyên Đà Lạt, dưới lớp sương mờ với tiết trời se lạnh, tôi ngắm từng cụm hoa khoe đua sắc tía, xúc động cảm nhận nét đẹp của thiên nhiên. Nhớ ngày tháng Sài Gòn náo nhiệt, dòng xe đông đúc người qua lại, bụi bặm, ồn ào nhưng thân thương. Nhớ những buổi cơm đầm ấm tình gia đình, từng khuôn mặt người thân ân cần, chăm sóc người chị ruột thịt phương xa.

Chuyến về thăm nhà vừa qua đã khiến tôi buồn tương tư khi chia tay với mảnh đất

sinh ra mình. Và tôi nhớ những câu thơ của Đỗ Trung Quân cùng « Bài học đầu cho con » :

*Quê hương mỗi người chỉ một
Như là chỉ một mẹ thôi
Quê hương nếu ai không nhớ
Sẽ không lớn nổi thành người.*

Trong mùa đông buốt giá nơi xứ người, tôi lại chạnh lòng nhớ đến Nguyễn Bính trong « Xuân tha hương » :

*Tết này chưa chắc em về được
Em gửi về đây một tấm lòng
Ôi, chị một em, em một chị
Trời làm xa cách mấy con sông
Em đi trắng gió đời sương gió
Chị ở vương tròn phận lãnh cung
Chén rượu tha hương, trời : đắng lắm
Trăm hờn nghìn giận một mùa đông*

Paris trời đông sầu u uất, từng ngọn gió thổi buốt thịt da, quây quần bên các bạn tìm lại ít tình quê hương, cùng nhau nói tiếng mẹ đẻ, cùng nhau ôn lại thời ấu thơ nơi mái trường, trút tâm tình cho nhau mong sưởi ấm niềm cô quạnh của những tâm hồn sống tha hương. Đời viễn xứ khi Tết về lại cảm nhận sự trống trải, xuân không pháo nổ, tôi nhớ nhiều xuân cũ tung tăng trong chiếc áo mới đi khoe xóm làng và mừng vui đón nhận phong bao lì xì cùng với tiếng trống lân bập bùng, náo nhiệt đường phố gây cho mình sự phấn chấn khôn tả.

Qua rồi thời niên thiếu. Bước vào ngưỡng cửa hoàng hôn của cuộc đời, đến giai đoạn không còn vương bận bởi công việc, thời gian như cô đọng lại để tôi hiểu thêm về giá trị cuộc sống tôi đang mang. Tôi cảm nhận hạnh phúc của từng ngày mới và mừng vì còn sức khỏe để thực hiện hoài bão tiếp tục cống hiến những việc mình cần làm cho người và cho đời. Tuy nhiên thỉnh thoảng khi có những căn bệnh vu vơ đến thăm, tôi càng hiểu thêm về chân lý Sanh, Bệnh, Lão, Tử của chúng sanh. Nên mỗi một ngày trôi qua phải là một ngày sống yên vui trước khoảng đời còn lại.

*« Cám ơn đời mỗi sáng mai thức dậy,
Ta còn ngày mới để yêu thương. »*

Năm cũ dần trôi, vũ trụ chuẩn bị đón nàng Xuân mới. Lại thêm một cái Tết xa nhà. Giao thừa năm nay tôi không được ở quê hương thấp nén nhang bên em tôi để đón Ông Bà. Chỉ còn đọng lại trong tôi nỗi nhớ thương gia đình, bạn bè và khung trời ngày xưa.

*Xuân này chị không về,
Đời lữ thứ xa nhà.
Nhớ thương ngày tháng cũ,
Vui đùa bên các em.
Quê hương xa xăm với,
Khắc khoải gởi nỗi sầu.
Thấp dùm chị nén nhang,
Giao thừa lạy Ba Má !
Nhớ nhiều !!*

**N.T.
Paris - 2014.**